

Nezodpovedná kukučka

Kukučka lietala ako splašená, nariekala a vykrikovala na celý les.

„Kuku, kuku, som na smrť unavená, na konci so silami. Neviete si predstaviť, koľko mám roboty! Nič nestíham. Raz to, inokedy tamto, asi sa z toho zbláznim! Potrebujem pomoc!“

Vtáky rýchlo zaliezli do hniezd, lebo kukučku mali dávno prekuknutú. Len dobrosrdečná lastovička vystrčila z hniezda zobáčik a ponúkla jej pomoc.

Kukučka nelenila a požiadala ju: „Postrážiš mi vajcia? Na chvíľu musím odletieť a opatriť starú mamu,“ luhala a ani sa nezačervenala.

„Isteže, my sa potisneme.“ Lastovička uvoľnila v hniezde miesto, aby doň kukučka mohla uložiť svoje vajčka.

„Onedlho sa vrátim!“ zakričala kukučka a už jej nebolo.

Lastovička bola v jednom kole, všetko robila v letku – aj muchy do zobáka chytala, aby nakrмила potomstvo v hniezde, aj vodu v ňom mláďatám nosila.

Netrvalo dlho a z kukučích vajčiek sa vyliahli tri mláďatká. Po kukučke však ani vidu, ani slychu. Kým sa ktoviekde tárala, lastovička sa starala o jej potomkov. Lenže keď malé kukučky podrástli a zmocneli, vyhodili z hniezda lastovičkine mláďatká.

„Nevďačníci,“ hnevala sa lastovička, „že sa nehanbíte!“

Malé kukučky sa ani nezapýrili. Čo mala lastovička robiť? Svoje mláďatká povynášala naspäť do hniezda a márne vyzerala kukučku.

„Detičky, musíme sa vydať na cestu do južnej Afriky,“ rozhodla lastovička, keď sa hlásila jeseň a stromy začali žltnúť. „V zime by sme tu pomrzli. Zoberiem so sebou aj vás, nebožiatka mamou opustené,“ durila kukučky z hniezda.

Lastovičky si pred odletom do teplých krajín posadali na telegrafné drôty, kde vyčkávali na ostatné. Vyzerali ako noty na notovej osnove. Len čo sa zhromaždili, v krdľoch odleteli.

Vzápätí sa objavila kukučka. Vlastne iba omylom sa zatúlala do miest, kde nechala svoje vajčka. „To je neslýchané!“ rozkričala sa na celý les. „Uniesli mi deti!“

Nik ju však nepočúval, veď vtáčiky veľmi dobre vedeli, čo je kukučka zač.

Na jar sa lastovička aj s malými kukučkami vrátila domov, no ich kukučia mater sa tvárila, že ich nepozná. „Keď mi ich lastovička ukradla, nech si ich nechá. Ja som zaneprázdnená, aj tak nemám na nič čas. Mám tóóóľko roboty,“ vyhlásila a frnkla preč. Po tom, čo zostarla a chcela, aby sa o ňu postarali jej tri kukúčatá, za ten svet ich nevedela nájsť.

Najviac kričí ten, kto robí najmenej.
Tí, čo sa chcú zbaviť povinností, radi
ich hodia na plecia iným. Nečudo, že
sa im to neskôr vypomstí.

Moľa a lišaj v knižnici

Moľa veľmi rada čítala. Prečítala takú hrbu knižiek, že by zaplnili aspoň desať regálov v mestskej knižnici.

V jej susedstve býval lišaj smrtkový. „Čo toľko... oné... čítaš? Veď si toto... ehm... oné... oči pokazíš,“ vyhlásil po tom, čo ju chvíľu pozoroval, a zamával žltो-čiernymi krídlami.

Moľu zvrátený vzduch prekoprcoľ a knihy, ktoré niesla, jej popadali. Rýchlo ich pozbierala. Tušila, že slabá slovná zásoba smrťhľava, z ktorého inak šiel strach, súvisí s tým, že nevie čítať.

„Ak chcete, pán motýľ, môžete ísť so mnou do mestskej knižnice.“

„A čo by som... oné... robil v... ehm... tej onej... knižnici, keď neviem... toto... čítať?“ zasmial sa smrťhľav.

„Len poďte so mnou, vrátim knihy a potom vás naučím čítať.“

„Čo si sa oné... toto... spochabela? A načo by mi to oné... bolo? Taký oný... nezmysel, strata oného... tohoto... čo som to chcel... času,“ natriasal sa od smiechu motýľ, až sa mu kresba smrťky na chrbte pokrčila.

Moľa sa však nevzdávala. „Uvidíte, raz sa vám to zide.“

Motýľ smrťhľav sa nakoniec dal prehovoriť - aj tak sa po večeroch nudil. Moľa sa potešila, lebo vedela, že ak poletí proti noci s lišajom smrťkovým, ktorý má rozpätie krídel väčšie než ľudská dľaň, nič sa jej nestane.

Keď doleteli do knižnice, už tam nik nebol. Len čo moľa uvidela regály plné zaujímavých kníh, na motýľa zabudla. Ba stratila aj pojem o čase. Kým čítala, lišaj si listoval v obrázkových knižkách pre deti. Ak tam boli nejaké písmenká, iba po nich preletel.

Keďže bol zvedavý, začal sa vypytovať: „A čo je to tu... oné... napísané... a čo je tam napísané?“

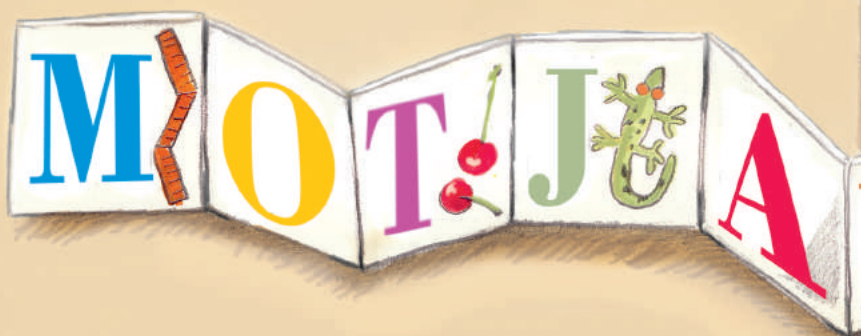
Vtedy sa moľa spamätala, odložila rozčítaný román a začala vysvetľovať: „Toto je písmeno A, toto B, nože opakujte po mne!“

Smrťhľav opakoval a na svitaní už poznal celú abecedu.

Dvere na knižnici sa otvorili, vstúpila knihovníčka a moľa vyletela. Smrťhľav nestihol, pretože dvere sa hneď zase zabuchli. Začal zmätene poletovať a vrázať do stien, ale nikde ani škáročka. A knihovníčka ho už naháňala. Odrazu zbadal dvere na opačnej strane knižnice, na ktorých už vedel prečítať nápis *Núdzový východ*. Letel rovno k nim a našiel ich pootvorené. Vyletel cez škáročku a zachránil si život.

Nestačí len to, čo sa naučíme v škole.

*Čím viac čítame, tým viac
sa vyznáme vo svete a tým
je naša slovná zásoba bohatšia.*

NÚDZOVÝ
VÝCHOD

